

EN ÖFVERVINTRING I POLAR-ISEN

AF

JULES VERNE.

Ä

EN ÖFVERVINTRING I POLAR-ISEN.

EN BESTIGNING AF MONT-BLANC.

TVÅ BERÄTTELSE

AF

JULES VERNE.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN FRANSKAN.

STOCKHOLM,
ADOLF BONNIER,
Kongl. Hof- & Universitets Bokhandlare.

XX4-5185

Ä

STOCKHOLM, .
TRYCKT HOS J. & A. RIIS, 1874²⁴

I.

Den svarta flaggan.

Pastorn i Dunkerque's gamla kyrka vaknade kl. 5 på morgonen den 12 maj 18 . . , för att enligt sin vana läsa messan för några fromma fiskare.

Iklädd sin presterliga skrud, stod han just i begrepp att begifva sig till altaret, då en man med ett på en gång gladt och upprördt utseende inträdde i sakristian. Det var en sjöman vid omkring 60 år, men ännu fast och rörlig och med en prägel af redbarhet och välmåga.

— Herr pastor, utbrast han, var god och stanna ett ögonblick.

— Hvad för er ut så här tidigt, Jean Cornbutte? svarade pastorn.

— Hvad som för mig ut? . . . En stark lust att falla er om halsen med det samma.

— Nå väl, efter messan, hvilken ni ju bevistar.

— Messan! svarade leende den gamle sjömannen. Ni tror således, att ni nu går att läsa messan, och att jag tillåter er det?

— Ja, hvarför skulle jag icke läsa min messa? frågade pastorn. Förklara er! Det har redan klämtat tredje gången . . .

— Det må hafva klämtat eller ej, inföll Jean Cornbutte, i dag får någon annan än ni, hr pastor, läsa messan, ty ni har lofvat att förrätta vigseln mellan min son Louis och min systerdotter Marie.

— Han har då kommit hem? utbrast den andlige gladt.

— Det fattas icke mycket, återtog Cornbutte gnugande sina händer. Utkiken har i soluppgången signalerat vår brigg, hvilken ni sjelf har döpt till det vackra namnet *La Jeune-Hardie*.

— Jag lyckönskar er af hela mitt hjerta, min gamle Cornbutte, sade pastorn i det han afklädde sig mess-skruden. Jag kommer väl ihåg vår öfverenskommelse. Mitt biträde skall intaga min plats och jag följer med er för att afvakta den kära gossens ankomst.

— Och jag lofvar, att han icke skall låta er fasta allt för länge, svararade sjömannen. Lysningen har ni sjelf verkställt, och det återstår endast att gifva absolution för de synder han kunnat begå i Nordsjön, mellan himmel och vatten. Det var en god idé af mig, att bröllopet skulle stå på sjelfva hemkomstdagen, och att Louis skulle lemna sin brigg för att begifva sig direkt till kyrkan!

— Men så gå då att ställa allt i ordning, Cornbutte!

— Jag skyndar, hr pastor. Välkommen efter!

Sjömannen ilade med stora steg till sitt hus, som var beläget nere vid hamnen, och hvarifrån man hade utsigt öfver Nordsjön, något som den gamle Cornbutte satte stort värde på.

Jean Cornbutte hade samlat en för en man i hans ställning icke ringa förmögenhet. Efter att länge hafva fört fartyg för en rik skeppsredare i Havre, slog han